

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

לפני כבוד השופט אביים ברקאי

התובעים: 1. פייבל וויסבלט
2. יעל עתרא

נגד

הנתבעים: 1. תומר נוי
2. אלמוג אבוקרט
3. אלעד גלילי – הסתיים בפשרה
4. אפי פקנייב – הסתיים בפשרה
5. עידו פרייד
6. תומר תורג'מן
7. דן טרבלסי – הסתיים בפשרה
8. מנור מוסקוביץ' – הסתיים בפשרה
9. יותם בורנשטיין – הסתיים בפשרה
10. לירן אבו
11. רועי לב
12. שירן בקר – הסתיים בפשרה
13. ניב צרפתי – הסתיים בפשרה
14. רפאל אקווה
15. לירן יצחק – הסתיים בפשרה
16. נאור עשור
17. אלמוג מועלם
18. סבסטיאן אנדרס פיינבלט
19. יוני טל
20. איתי אלמליח
21. עמי מויאל

עו"ד קרן בק פוגל	ב"כ התובעים:
עו"ד תומר אפלדורף ועו"ד זיו פרי	ב"כ הנתבע 1:
עו"ד גיי יוסף בן דוד	ב"כ הנתבע 2:
עו"ד אלון לוריא	ב"כ הנתבע 5:
עו"ד טל קדש	ב"כ הנתבע 6:
עו"ד שמעון גיינו	ב"כ הנתבעים 10 ו-11:
עו"ד אבי אזולאי	ב"כ הנתבע 14:
עו"ד שוקרון כהן יוסי	ב"כ הנתבע 17:
עו"ד רוני זמיר	ב"כ הנתבע 19:
עו"ד אסף בוטח	ב"כ הנתבע 20:
עו"ד עמית גל	ב"כ הנתבע 21:

פסק דין

חלק ראשון – פתח דבר, הצדדים להליך, העדים והפרסומים שבבסיס התביעה

פתח דבר

1.1. על פסק הדין ועל בעלי הדין

1.1.1. עניינו של פסק דין זה הוא תביעה כספית בסך 1,500,000 ש"ח בשל נזקים נטענים שנגרמו לתובעים כתוצאה מדברי לשון הרע שפורסמו ע"י 21 נתבעים בשתי קבוצות שונות ברשת החברתית "פייסבוק". מבין 21 הנתבעים הגיעו התובעים לפשרה עם שמונה נתבעים – כך

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

שנותר להכריע בעניינם של 13 נתבעים. עוד להשלמת התמונה ייאמר כי מתוך 13 הנתבעים שנותרו – התקבלה התביעה כנגד חמישה ונדחתה כנגד שמונה.

1.1.2. התביעה הוגשה בשנת 2014 בגין פרסומים שעיקרם נעשה בשנת 2009. בהתאם להחלטה של מותב קודם, חולקה שמיעת הדיון לשניים – כך שתחילה תוכרע שאלת האחריות ולאחר מכן שאלת הפיצוי הכספי. אציין כי ניסיונות שערכתי להביא להסכמה לפיה פסק הדין יתייחס הן לאחריות והן לשאלת הנזק לא עלו יפה, מכאן פסק הדין בשלב זה בשאלת האחריות בלבד ביחס לכל אחד מהנתבעים שנותרו.

1.1.3. התובעים מפעילים מזון, "פונדק פדי במדבר יהודה" אשר ממוקם בסמוך לבסיס "נבי מוסא" ומשרת את באי הבסיסים הצבאיים אשר באזור ובסיס נבי מוסא בפרט. הנתבעים, שירתו כחיילים לוחמים בצבא הגנה, בזמנים הרלוונטיים לתובענה בבסיס נבי מוסא.

1.1.4. בבסיס התביעה ולדברי התובעים, בשנת 2009, הוקמה על ידי הנתבע 1 קבוצה ברשת הפייסבוק בשם "גם אני שונא את התימניה מהפונדק בנבי מוסא" (להלן: "קבוצה 1") בצירוף תמונתה של התובעת 2. קבוצה זו לטענתם הייתה פעילה עד לא מכבר וכללה מעל ל-400 חברים, כאשר חברים אלו הם בעיקר חיילים בבסיס בבסיס נבי מוסא ולקוחות קבועים וחוזרים של התובעים. לטענת התובעים, קבוצה זו נועדה להשמיץ ולבזותם, להוציא דיבתם רעה בקרב המבקרים תוך פרסום מידע כוזב, ידיעות שקריות ואכזריות אשר כל מטרתן הינה השפלתם תוך פגיעה מכוונת בזדון בעסקם ובמשלח ידם.

1.1.5. לצד זאת, נטען כי בשנת 2008 נפתחה קבוצה נוספת בפייסבוק בשם "גם אני אוכל אצל פדי...!" (להלן: "קבוצה 2"), קבוצה זו עדיין פעילה ומונה כ-14 חברים. לטענת התובעים גם הפעילים בקבוצה זו התנסחו באופן פוגעני משפיל ומבזה בדומה לתגובות שפורסמו בקבוצה המקבילה ומכאן תביעם.

1.1.6. במסגרת פסק הדין נקבע כי חלק מהפרסומים הם בבחינת הוצאת דיבה, אפוא, ולנתבעים לא עומדת כל הגנה מן ההגנות הקבועות בחוק. לגבי מקצת מהפרסומים נקבע כי לא מהווים לשון הרע. וכך, מתוך 13 הנתבעים שנותרו התביעה התקבלה ביחס לחמשת הנתבעים שלהלן: 1,5,6,14,18. ונדחתה ביחס לשמונה הנתבעים שלהלן: 2,10,11,16,17,19,20,21.

1.2. הצדדים להליך

1.2.1. התובע 1 הוא הבעלים והמפעיל יחד עם אשתו, התובעת 2 של "פונדק פדי במדבר יהודה" ומזוננים נוספים באזור מדבר יהודה. המזוננים המדוברים משרתים את חיילי ובאי הבסיסים השונים שבאזור המהווים את עיקר ציבור הלקוחות.

1.2.2. הנתבעים שירתו במועדים הרלוונטיים לתביעה כחיילי צה"ל ושהו בזמנים הרלוונטיים לתובענה בבסיס נבי מוסא.

להלן יובא פירוט הפרסומים שבבסיס התביעה תוך הפניה לכל אחד מהנתבעים ולסעיפי פסק הדין המתייחסים אליו:

[illegible]

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-02-15585 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

"בת זונה ההה הלוואי שתקבל שיתוק האישה הזאת!!!"	נתבע 11-מר רועי לב מועד הפרסום 18.8.2009 הפרסום לא עולה כדי לשון הרע. לעניין זה ר' סי' 9 לפסק הדין.
"בת של זונה חרא ויש לה גם ש' שורקת מעצבן כזאת בא להכניס לה כאפה כל פעם שאני רואה את היצורה הזאת". באותו המועד כתב בקבוצה נוספת: "בת של זונה יש לה חרא של אוכל ויש לה גם ש' שורקת מעצבנת כזאת כל פעם שאתה שומע אותה אתה מת להוריד לזקנה הזאת כאפה" "בת של זונה... איך היא מתפרנסת איך? !!! ! קללה השניצל שלה...!!!"	נתבע 14-מר רפאל אקווה מועד הפרסום 1.1.2009 נקבע כי עסקינן בלשון הרע - לעניין זה ר' סעיף 10 לפסק הדין.
"וואיי פאדי הזה שרוט כל היום מסטול:)"	נתבע 16-מר נאור עשור מועד הפרסום 30.7.2009 הפרסום לא עולה כדי לשון הרע. לעניין זה ר' סי' 11 לפסק הדין.
"כוס אחותה איזה בת זונה היא כולה מגעילה נותנת לך שניצל מסריח ובקבוק קולה ב 15 שקל שרמוטה גנבת..."	נתבע 18-מר סבסטיאן פינבלאט מועד הפרסום 8.8.2009 נקבע כי עסקינן בלשון הרע - לעניין זה ר' סי' 13 לפסק הדין.
"וואלה מנהל הגרופ גאון (: מגיע לה להשרף... (:)"	נתבע 19-מר יוני טל מועד הפרסום 27.9.2008 הפרסום לא עולה כדי לשון הרע. לעניין זה ר' סי' 14 לפסק הדין.
"חחחח שרוטה מהתחת היא ובעלה החי בסרט הזה... מטומטמת לא קשורה לכלום חחח"	נתבע 20-מר איתי אלמליח מועד הפרסום 8.9.2009 הפרסום לא עולה כדי לשון הרע. לעניין זה ר' סעיף 15 לפסק הדין.
"הפיטמות שלה על הפלנג'ה בת זונה"	נתבע 21-מר עמי מויאל מועד הפרסום 1.8.2009 הפרסום לא עולה כדי לשון הרע. לעניין זה ר' סי' 16 לפסק הדין.

חלק שני – דיון והכרעה

2. כללי – הכרעה בשלושה עשר פסקי דין

הדיון ייערך להלן ביחס לכל אחד מהנתבעים, כך שבפועל מתקבלים שלושה עשר פסקי דין המתייחסים לכל אחד מהנתבעים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

3. הנתבע 1 - יש לקבל את התביעה כנגד הנתבע 1, מר תומר נוי

4.1 במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 1 הפרסום שלהלן: "כולם מכירים את התימנייה הקמצנית (יעל) ואת בעלה/ חבר שלה/ סתם אחד (פדי) הקמצנים שמתאכזרים לחיילים. אם גם אתם שונאים אותם, או במקרה עברתם בנביא מוסא ונקלעתם לפונדק של שני הקמצנים האלה, אתם מוזמנים להצטרף".

4.2 הפרסום המיוחס לנתבע 1 לא עולה כדי לשון הרע

(א) אין ספק שהפרסום והאמירות של הנתבע 1 אינן בגדר מחמאות לתובעים. אך לצד זאת תוכן הפרסום, למרות ניסוחו, עדיין נכנס בגדר ביקורת והבעת דעה. במידה ותוגדר כלשון הרע יהיה בכך הגבלת חופש הביטוי והגבלת הזכות לביקורת. חוק איסור לשון הרע משקף איזון בין שתי זכויות - הזכות לשם טוב, והזכות לחופש ביטוי ויש לבחון על איזו זכות, בכל מקרה נתון, מגנים יותר.

(ב) בחינת השאלה האם מדובר בהבעת דעה או בפרסום עובדתי נבחנה בע"א 334/89 מיכאלי נ' אלמוג שם הובהר כי הטעם לאבחנה בין עובדה לדעה ולהגנה מוגברת על הבעת דעות, נובע מהמהימנות הגבוהה יותר שהקורא מייחס לעובדות, להבדיל מיחס הקורא כלפי דעותיו של המפרסם. עוד נקבע ע"י המלומד שנהר כי האבחנה אם פרסומים שונים מהווים לשון הרע או שיש בהם משום הבעת דעה נעשים על פי השכל הישר וכללי ההיגיון. לדבריו (בעמ' 310): "בית- המשפט יקבע כי פרסום הוא בגדר הבעת דעה אם זה מובנו הטבעי והרגיל של הפרסום, כפי שאדם רגיל היה מבין אותו או במילים אחרות: פרסום יוגדר כהבעת דעה, אם יהיה כזה שהאדם הסביר יבין את האמור בו כדעתו של הכותב ולא כהצגת עובדות מצידו. האבחנה בין עובדה לדעה תיעשה על פי" הרושם הכללי שיוצר מירקם הכתבה בעיני הקורא הסביר".

(ג) זאת ועוד גם הפסיקה קובעת כי האבחנה בין עובדה לדעה הינה "סוגיה עובדתית משפטית מעורבת" הנבחנת "על-פי השכל הישר וכללי ההיגיון", לאחר עיון בשלמות הפרסום ובהתאם לאופן בו הפרסום יפורש על ידי האדם הסביר. לעניין זה ראה ע"א 3199/93 קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ. עוד נפסק שההגנה מותנית בכך שהפרסום יכול את העובדות עליהן התבססה הדעה, וכי עובדות אלו יהיו מהימנות. כך גם יש להפריד בין החלק העובדתי להבעת הדעה, ולבסוף, שהמסקנה שתעלה מן העובדות תהיה סבירה (ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ, ע"א 323/98 שרון נ' בנימין).

(ד) בעניינינו, הברור הוא כי התבטאותו של הנתבע 1 הוא בגדר ביקורת והבעת דעה כשהמילים המשפילות של "קמצנים", מתאכזרים לחיילים" נאמרו כביקורת על אופן ניהול המקום עצמו. ומכאן שאין בפרסום המיוחס לנתבע 1 משום לשון הרע.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

4.3 התייחסות לטענות שונות שהועלו כנגד הנתבע 1

4.3.1 אין לקבל טענת התובעת לפגיעה בפרטיות

- התובעים עתרו בתביעתם לפצות את התובעת 2 בסך של 100,000 ₪ בגין הפרת סעיף 29א לחוק הגנת הפרטיות נוכח פרסום תמונתה בדף הקבוצה. לדבריהם, תמונת התובעת 2 צורפה כתמונת הקבוצה ותחתיה שלל כיתובים ותגובות פוגעניות ומשפילות אודותיה.

- המבחן לבחינת "פגיעה בפרטיות" כמשמעותו בסעיף 2(4) לחוק הגנת הפרטיות, נעשה על פי אמת מידה אובייקטיבי (ראה בג"ץ 249/82 ועקנין נ' ביה"ד הצבאי לערעורים). בית המשפט העליון קבע, כי יש לבחון האם בתצלום עצמו יש פוטנציאל להשפלה או לעג, להבדיל מנסיבות פרסומו (רע"פ 9818/01 שמעון ביטון נ' ציון סולטן). בעניינינו, אין בתמונה כשלעצמה משום השפלה או לעג ולפיכך דין התביעה בעילה זו להידחות.

4.3.2 אין לקבל הטענה לפיה הנתבע 1 חב בפיצוי מכוח סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע

- התובעים ביקשו להטיל על הנתבע אחריות בהתאם לסעיף 11 לחוק איסור לשון הרע. לטענתם אחריותו של הנתבע 1 הוא כשל "עורך אמצעי תקשורת" ומכאן לגישתם, אחראי הנתבע 1 כלפי הנפגע גם מדבריו של אחר.

- מאחר ואין חולק כי חלק מהפרסומים לא פורסמו באופן אישי על ידי הנתבע 1, נדרש לבחון אם יש להחיל על הנתבע 1 אחריות בשל לשון הרע בגין אותם פרסומים כאשר פרסום לשון הרע בוצע באמצעי תקשורת, בהתאם לסעיף 11 לחוק, הקובע כך:

"(א) פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע... עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת..."

(ג) בחוק זה -

"אמצעי תקשורת - "עתון כמשמעותו בפקודת העתונות (להלן - עתון) וכן שידורי רדיו וטלוויזיה הניתנים לציבור;

"עורך אמצעי תקשורת" בעיתון - לרבות עורך בפועל, ובשידור - לרבות עורך התכנית שבה נעשה הפרסום;

"אחראי לאמצעי התקשורת", בעיתון - המוציא לאור, ובשידורי רדיו וטלוויזיה - מי שאחראי לקיומם."

- סעיף 11 לחוק איסור לשון הרע מטיל אחריות בגין פרסום לשון הרע, גם על מי שלא פרסם את לשון הרע, אלא היה אחראי לפרסום. מהאמור עולה כי ניתן להטיל על מפרסם אחריות לפרסום לשון הרע ב"אמצעי תקשורת". המונח "אמצעי תקשורת" מוגדר בסעיף

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 14-02-15585 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

11(ג) לחוק כ"עתון כמשמעותו בפקודת העתונות (להלן - עתון) וכן שידורי רדיו וטלוויזיה הניתנים לציבור".

- בענייננו - עמוד באתר הפייסבוק אינו בגדר "אמצעי תקשורת". אין המדובר בעיתון המוגדר בפקודת העיתונות, ואף אם ניתן היה לנקוט בפרשנות ולקבוע כי אתרי החדשות ברשת האינטרנט הם סוג של עיתון, עדיין לא מדובר באתר חדשות, אלא באתר חברתי שאינו מכיל דברי חדשות, או לפרסומים הדומים לאלה המתפרסמים בעיתון ברדיו או בטלוויזיה.

4.4 האם יש להטיל הטלת אחריות על הנתבע 1 רק בשל היותו מקים הקבוצה?

(א) בחנתי אם יש מקום להטיל על הנתבע 1 אחריות לפעילות הקבוצה בשל היותו מקים הקבוצה. במלוא הכבוד התשובה לכך שלילית. פרסומים שנעשו במסגרת קבוצת הפייסבוק לא נעשו על ידי הנתבע 1 עצמו. הפרסומים נעשו על ידי מפרסמים שונים כאשר הפלטפורמה האינטרנטית של קבוצה בפייסבוק הייתה פתוחה בפועל לכולם. אין מדובר בקבוצה סגורה שהאישור לחבריה היה נתון לנתבע 1 בלבד. אין מדובר בקבוצה שהפרסום נעשה אך ורק על ידי הנתבע 1.

(ב) כלל הוא שאין מקום לחייב בפרסום לשון הרע נתבע שלא ביצע פרסום. המקרים החריגים בהם גם המחוקק קבע שניתן לחייב באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע מעגל רחב של נתבעים הם מקרים של פרסום לשון הרע באמצעי תקשורת. וכך קובע סעיף 11 (א) לחוק שכאשר "פורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, ישאו באחריות פלילית ואזרחית בשל לשון הרע, האדם שהביא את דברי לשון הרע לאמצעי התקשורת וגרם בכך לפרסומו, עורך אמצעי התקשורת ומי שהחליט בפועל על הפרסום, ובאחריות אזרחית ישא גם האחראי לאמצעי התקשורת".

(ג) כלומר, ככל שפורסמה לשון הרע באמצעי תקשורת, תובא האחריות בשל כל לפתחו של האדם שהביא ללשון הרע וכן עורך אמצעי התקשורת וכן מי שהחליט בפועל על הפרסום וכן, גם האחראי לאמצעי התקשורת. אך מהו אמצעי תקשורת? גם לכך נתן המחוקק תשובה וקבע כי "אמצעי תקשורת - עתון כמשמעותו בפקודת העתונות (להלן - עתון) וכן שידורי רדיו וטלוויזיה הניתנים לציבור";

(ה) בענייננו, הנתבע 1 לא הפעיל עיתון; לא הפעיל אתר תקשורת ולא ערך אמצעי תקשורת כמשמעו בחוק - כך שאין לראות בו אחראי בשל הקמת הקבוצה בלבד. עם זאת, יש לחייב את הנתבע 1 מכל סעיף 35 לפקודת הנזיקין והתרשלותו - ועל כך בסעיף הבא.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

4.5 ועדיין יש לקבל התביעה כנגד הנתבע 1 – בשל התרשלותו

ובכל זאת מצאתי לנכון לחייב את הנתבע 1 בהתאם לסעיף 35 לפקודת הנזיקין (נוסח – חדש), זאת בשל עצם הקמת הקבוצה ועל כך בפסקאות הבאות:

(א) כאשר החליט הנתבע 1 לפתוח קבוצה המזמינה כל מי ששונא את התובעים להצטרף יכול היה ובכל מקרה צריך היה לשוות לנגד עיניו את אופי הפרסומים בקבוצה. נראה שברור כי בקבוצה שכזו לא יפרסמו מתכונים לבישול ואפילו לא ביקורת ספרות – אלא פרסומים שיתקשרו לשנאה אל התובעים.

(ב) כאשר אדם מקים פלטפורמה פרסומית שאינה קבוצה סגורה, אשר מעצם טבעה קוראת לכל מי ש"שונאים" את התובעים, הרי עליו להקפיד הקפדה יתרה שהאמירות לא חורגות ולא נכנסות לגדר לשון הרע או כל עוולה אחרת.

(ג) שוב יודגש כי חיוב הנתבע הוא לא מכוח הפרסום המיוחס לנתבע 1. החיוב הוא לא מכוח התייחסות לקבוצת הפייסבוק כ"אמצעי תקשורת", החיוב הוא בשל התרשלותו כהגדרתה בסעיף 35 לפקודת הנזיקין – "עשה אדם מעשה שאדם סביר ונבון לא היה עושה באותן נסיבות, או לא עשה מעשה שאדם סביר ונבון היה עושה באותן נסיבות, ... או לא נקט מידת זהירות, שאדם סביר ונבון וכשיר לפעול באותו משלח יד היה משתמש או נוקט באותן נסיבות – הרי זו התרשלות"

(ד) כך למשל, ככל שהיה מדובר בקבוצה סגורה שהשתתפות בה מותנית באישור מנהל הקבוצה הרי אולי היה ניתן לטעון שהיה על הנתבע 1 לבחון היטב את משתתפי הקבוצה. אך לא כך בענייננו. אין מדובר בקבוצה סגורה אלא בפניה לציבור הרחב ולכל מי ש"שונאים" את התובעים.

(ה) נתתי דעתי לאינטנסיביות ולמהירות שבפרסומים באינטרנט. ולו היה מדובר בפרסומים נקודתיים שפורסמו והוסרו אפשר ותוצאת פסק הדין הייתה שונה. אך למעשה, בעניינינו, למה הדבר דומה? לאדם המציב מכשיר מסוכן בצד הדרך ולא עובר ובודק מעת לעת האם נעשה בו שימוש שלא כדין או נגרם באמצעותו נזק. עצם הצבת המכשיר המסוכן מטילה אחריות, ובעניינינו, עצם הקמת הקבוצה הקוראת לשונאי התובעים להשתתף בה מטילה חבות.

(ו) יודגש כי לא הקמת קבוצת הפייסבוק כשלעצמה היא זו שמביאה את החבות לפתחו של הנתבע, אלא העובדה שקבוצת הפייסבוק מלכתחילה לא נפתחה כקבוצה תמימה בה שיתוף חברתי של חוויות אלא כותרתה מהווה מעין שלט הקורא להכפשה. לגופם של דברים, עיון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

בכותרת קבוצה מספר 1 מעלה כי הכותרת שניתנה לקבוצה מגדירה את המסגרת לתוכן הדברים שיופיעו בקבוצה וסוללת את דרכו של חבר הקבוצה להתבטא בצורה דומה עד זהה. ניתן לומר שהקבוצה הוקמה במטרה לבזז לתובעים ולהשפילים. אין די בטענת הנתבע 1 כי פתח את הקבוצה במטרה למחות על מחירי המוצרים שמכרו התובעים. כותרת שמה של הקבוצה כיוונה אף לפרסומים מכפישים שאינן בהכרח מחאה על מחיר מוצר כזה או אחר.

(ז) הנתבע 1 יכול היה וצריך היה לצפות כי דברי הפרסום שיפורסמו בקבוצה יהיו דומים עד זהים לכותרת הקבוצה שהקים. אין מדובר בתוצאה רחוקה ובלתי סבירה אלא בהמשך הגיוני וסביר לכותרת הקבוצה ולפרסומי קהל היעד שלה.

(ח) הנתבע 1 לא הגדיר תקנון שימוש לחברי הקבוצה ואף לא הקפיד לבחון את הפרסומים שבוצעו בקבוצה באופן סדיר ועקבי. הנתבע 1 אשר הקים את הקבוצה לא עקב, בחן והסיר פרסומים מכפישים. הנתבע 1 התנהל ברשלנות משבחר שלא לעקוב, להסיר ולהגיב באופן המתבקש לכל פרסום שאינו הולם. מכאן שתוך התרשלנותו, הנתבע 1 איפשר את הפרסום. די בכך שלנתבע הייתה יכולת להסיר את התוכן הפוגעני. להרחבה לענין רשלנות במסגרת עוולת לשון הרע ר' למשל – ספרם של חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר ובוועז שנור, דיני לשון הרע הדין המצוי והדין הרצוי, התש"ף – 2019, בע"מ 196-197 והאסמכתאות שם.

(ט) לאור האמור לעיל – יש לראות בנתבע 1 כמי שעוול ברשלנות תוך שהוא מאפשר את פעילות הקבוצה, והיה מעורב בהקמתה.

4. הנתבע 2 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 2, מר אלמוג אבוקרט

5.1 במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 2 הפרסום שלהלן: "צריך להשמיד את המקום ולתלות את התימניה בונקר הזאת שהגמלים יאכלו אותה..."

5.2 האמירה המיוחסת לנתבע 2, אמירה קשה, אמירה לא מנומסת בלשון המעטה - שפת ביבים, כך ממש. לצד זאת ותוך כבוד רב לתובעים האמירה לא עולה בגדר לשון הרע. אכן בעניינינו, חלק ניכר מהפרסומים נושא אופי וולגרי ובוטה, אולם עצם העובדה שיש מבין הפרסומים שטעמם רע בוודאי אינו מוציא אותן מתחולת הזכות החוקתית לחופש ביטוי. בוודאי כאשר מדובר באמירות שאין ספק שהן בגדר הבעת עמדה ולא משום עובדה מוגמרת. **אדגיש כי הדעת אינה נוחה משפט הביבים.** אך אין לקבוע קביעה שיפוטית א – פריורית שכלל שאין לעשות בשפה זו שימוש. בנוסף – וודאי שאין מדובר במחמאות שחלקו לתובעים, אך גם ברור לכל שהשפה הקשה היא בגדר ביקורת, גם אם בוטה ובגדר הבעת דעה.

13 מתוך 20

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

אובייקטיבי שאיננו מוכרע ע"פ כוונת המפרסם או הבנת הדברים בפועל אצל השומע, אלא מהי המשמעות שהיה מייחס לדברים אדם רגיל וסביר.

7.3. לעיתים קלילות, גידופים, עלבונות וכינויים מעליבים נותרים כאלו ואין הם מהווים לשון הרע גם אם הם חורגים מגבול הטעם הטוב. לעניין זה יפים דברי המלומד שנהר: "קלילות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כבלשון הרע תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שעילתן זו" (א. שנהר, דיני לשון הרע, תשמ"ז, עמ' 132).

7.4. ברע"א 10520-03 איתמר בן גביר נ' אמנון דנקנר מיום 12.11.2006 עמד כב' השופט א' ריבלין על סיווגם של קלילות וכלשונם: "עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה מכוח חוק איסור לשון הרע." "קלילות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב' לשון הרע' תביא להצפת בתי-המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית"

7.5. בעניינו של הנתבע 10 - יש לראות בדברים אלה יותר מאשר גידוף מכוער אשר פגע באומנם בתובעים אך לא בשמם. האדם הסביר אשר היה שומע את דבריו של הנתבע לא היה מייחס לדברים אלו כל חשיבות ומשקל. אשר על כן, אין באמירה המיוחסת לנתבע זה משום לשון הרע.

7.6. בהתאם לאמור לעיל, דין התביעה כנגד הנתבע 10-להידחות.

8. הנתבע 11 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 11, מר רועי לב

8.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 11, הפרסום שלהלן: "בת זונה ההלואי שתקבל שיתוק האישה הזאת!!!".

8.2. המבחן הוא מבחן אובייקטיבי של האדם הסביר ולא המבחן הסובייקטיבי של התובעים עצמם. במבחן זה, אינני סבור כי אדם סביר היה מייחס משקל לאמירות ולביטויים המיוחסים לתובע זה. אני סבור כי האדם הסביר לא היה רואה בפרסום זה משום "אמת" כלשהי, אלא רואה בו משום גידופים וקלילות ולא מעבר לכך.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

8.3. ברע"א 4447/07 רמי מור נ' ברק אי.טי.סי (1995) החברה לשירותי בזק בינלאומיים בע"מ דבריו של כבוד השופט רובינשטיין מבהירים כיאות את קיומה של עילה בגין פרסום לשון הרע באינטרנט וגבולותיה: "עוד יש לזכור, כי כשם שלא כל קריאת גנאי ברחובה של עיר מקימה עילת תביעה, כך אף לא כל פרסום מגנה ומגונה באינטרנט מהווה עילה. רבות מן התגובות באינטרנט הן דברי הבל ברמה ירודה, שכל בר דעת מבין כי אין לייחס להן כל משקל, וערכן "העולתי" הוא בהתאם".

8.4. אשר על כן, אין ספק, שהגידופים, שהשמיע נתבע זה, הם מכוערים וגסים ואולם גם אם הפרסומים מעוררים חוסר נוחות וזאת בלשון המעטה אינני סבור כי יש בהם משום לשון הרע. אובייקטיבית, כל מאזין פוטנציאלי מבין כי מדובר בניבול פה ולכל היותר מהווה שימוש ב"שפה ירודה".

8.5. על כן, דין התביעה כנגד הנתבע 11, להידחות.

9. הנתבע 14 - יש לקבל את התביעה כנגד הנתבע 14-מר רפאל אקווה

9.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 14, הפרסום שלהלן :

"בת של זונה חרא ויש לה גם ש' שורקת מעצבן כזאת בא להכניס לה כאפה כל פעם שאני רואה את היצורה הזאת".

באותו המועד כתב בקבוצה נוספת: "בת של זונה יש לה חרא של אוכל ויש לה גם ש' שורקת מעצבנת כזאת כל פעם שאתה שומע אותה אתה מת להוריד לזקנה הזאת כאפה".

בשל החזרה על הגידוף והפרסום האינטנסיבי הכפול – יש לראות באמירות כהוצאת לשון הרע.

9.2. הפרסום המיוחס לנתבע 14 בגדר לשון הרע - בעניינו נאמרו דברים קשים אודות התובעים, ולא מדובר בקריאת גנאי יחידה אלא עסקינן ברצף של ביטויים פוגעים מבזים אשר משחירים את פני התובעים בפני רבים. מכאן שהאמירות המיוחסות לנתבע 14, הינן בגדר לשון הרע. אציין כי שיח חופשי באינטרנט אמור להיות מוגבל באופן שלא יפגע בשמו הטוב של אדם, ואולם במידה ומדובר בפרסום שיש בו כדי לייצר רושם שלילי כלפי נפגע מעבר לפרסום חולף יהווה הדבר פגיעה בשמו של האדם.

9.3. יסוד הפרסום כמשמעותו בסעיף 2 לחוק איסור לשון הרע מתקיים - אופן פרסום האמירות בקבוצת הפייסבוק אכן מהווה "פרסום" כמשמעותו ע"פ סעיף 2 לחוק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

9.4. העדר הגנה - הביטויים הנטענים לא נהנים מאחת החסינויות הקבועות בחוק לגישתו של הנתבע 14 האמירה המיוחסת חוסה תחת ההגנה המופיעה בסעיף 15(5) לחוק לשון הרע. האמירה הייתה הבעת דעה על התנהגותה של הנתבעת ועל אופייה כפי שבאה לידי ביטוי ביחסה לחיילים. לדבריו ביטויים אלה הם בבחינת זוטי דברים.

לא מצאתי שיש בביטויים אלה משום זוטי דברים. עסקינן בשרשרת ביטויים פוגעניים שהובאו לעיני כל. עם זאת בהחלט אפשר ובעת קביעת הפיצוי ייקבע מדרג שונה לאמירות אלה אל מול אמירות של נתבעים אחרים שהתביעה כנגדם נמצאה מוצדקת.

10. הנתבע 16 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 16, מר נאור עשור

10.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 16, הפרסום שלהלן: "בת של זונה... איך היא מתפרנסת איך? ! ! ! ! קללה השניצל שלה...!!".

10.2. האמירה המיוחסת לנתבע 16, לא עולה בגדר לשון הרע בשל נימוקים זהים לאלו שהובאו אצל הנתבע 11. בהתאם לאמור לעיל, דין התביעה כנגד הנתבע 16-להידחות.

11. הנתבע 17 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 17, מר אלמוג מועלם

11.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 17, הפרסום שלהלן: "ואיי פאדי הזה שרוט כל היום מסטול:)".

11.2. האמירה המיוחסת לנתבע 17, לא עולה בגדר לשון הרע בשל נימוקים זהים לאלו שהובאו אצל הנתבע 2. עסקינן בהבעת דעה מותרת. מי שקורא את הפרסום מבין כי מדובר בהבעת עמדה ומכאן ברור שלא מדובר בלשון הרע.

11.3. בהתאם לאמור לעיל, דין התביעה כנגד הנתבע 17-להידחות.

12. הנתבע 18 - יש לקבל את התביעה כנגד נתבע 18- מר סבסטיאן פינבלאט

12.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 18, הפרסום שלהלן: "כוס אחותה איזה בת זונה היא כולה מגעילה נותנת לך שניצל מסריח ובקבוק קולה ב 15 שקל שרמוטה גנבת...".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

12.2. הנתבע 18 יוצג על ידי עו"ד ואולם בשלב מסויים הן הוא והן ב"כ נטשו את ההליך וחדלו מלהגיע לדיונים, לא השתתפו בדיוני שמיעת הראיות וכן לא הוגשו בשמו סיכומי טענות. ברגיל ניתן היה לשקול ליתן פסק דין כבר בשל כך. לעניין זה ייאמר שגם לגופו של עניין יש לחייב את הנתבע 18 והכל כאמור בפסקאות הבאות.

12.3. האמירה המיוחסת לנתבע 18, בגדר לשון הרע בשל נימוקים זהים לאלו שהובאו אצל הנתבע 5. עסקינן בשרשרת ביטויים משמיצים. אין חולק כי כינוי התובעים בשמות גנאי בוטים מסוג "בת זונה", "מגעילה", "שרמוטה", "גנבת" נועדו להשפיל ולבזות את התובעים.

12.4. אמירות המייחסות לתובעת שמות גנאי נועדו להשפיל ולבזות את התובעת. מדובר בביטויים משפילים ובוטים. אין חולק כי בעיני האדם הסביר תדמיתה השלילית של התובעת מתעצמת מהפרסומים הנטענים ומכאן שיש בהם כדי לייצר דעה שלילית על התובעת. כאמור לשון החוק קובעת כי די בכך שיהיה בפרסום פוטנציאל להביא לפגיעה בשמו של אדם ועל כן, אין ספק כי התבטאויות אלו מהוות לשון הרע.

12.5. כמו כן יצוין כי, ייחוס מעשה גניבה מהווה האשמה אשר פוגעת בשמו הטוב של אדם או לכל הפחות עלולה לפגוע בשמו ובמשרתו. הפסיקה הכירה בכך שייחוס ביצוע עבירה פלילית לאדם מהווה לשון הרע.

12.6. ביחס להגנות אפשריות, הרי שאין לקבל את תחולת מי מהן בעניינינו. נימוקים זהים הובאו בהרחבה במסגרת בחינת ההגנות אצל הנתבע 6. גם טענה שהועלתה בתחילה לפיה לא הנתבע 18 ביצע את הפרסום – אינה טענה שיש לקבל, כאשר הפרסום נעשה מחשבון הפייסבוק של הנתבע ולעניין זה ר' גם הדיון בסעיף 7.4 לעיל.

12.7. אשר על כן – התביעה כנגד הנתבע 18 מתקבלת.

13. הנתבע 19 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 19, מר יוני טל

13.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 19, הפרסום שלהלן: "וואלה מנהל הגרופ גאון (: מגיע לה להשרף...").

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

13.2. האמירה המיוחסת לנתבע 19, אינה בגדר עוולת לשון הרע בשל נימוקים זהים לאלו שהובאו אצל הנתבע 2. גם כאן מדובר בשפת ביבים גסה רחוקה מנימוס אך במלוא הכבוד לא מדובר בלשון הרע.

13.3. בהתאם לאמור לעיל, דין התביעה כנגד הנתבע 19-להידחות.

14. הנתבע 20 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 20 - מר איתי אלמליח

14.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 20, הפרסום שלהלן: "חחחח שרוטה מהתחת היא ובעלה החי בסרט הזה... מטומטמת לא קשורה לכלום חחח".

14.2. האמירה המיוחסת לנתבע 20, לא עולה בגדר לשון הרע בשל נימוקים זהים לאלו שהובאו אצל הנתבע 2.

14.3. בהתאם לאמור לעיל, דין התביעה כנגד הנתבע 20-להידחות.

15. הנתבע 21 - יש לדחות את התביעה כנגד הנתבע 21, מר עמי מויאל

15.1. במסגרת כתב התביעה יוחס לנתבע 21, הפרסום שלהלן: "הפיטמות שלה על הפלנג'ה בת זונה".

15.2. האמירה המיוחסת לנתבע 21, לא עולה בגדר לשון הרע בשל נימוקים זהים לאלו שהובאו אצל הנתבע 11. בהתאם לאמור לעיל, דין התביעה כנגד הנתבע 21-להידחות.

16. הערות לפני סיום

16.1. הערה ראשונה - אין מקום לקבוע כי הנתבעים "עוולו במשותף"

(א) התביעה מאגדת עשרים ואחד פרסומים שונים ע"י מפרסמים שונים. הפרסומים נערכו במשך מספר שנים כאשר המעוולים כנטען כלל לא הכירו אחד את רעהו.

(ב) כפי שניתן לראות גם מתוך פסק הדין מדובר בטענה ל-21 עוולות לשון הרע שנעשו במשך מספר שנים. לא מדובר בעוולה אחת שבוצעה ע"י המעוולים במשותף וכבר בשל כך יש לדחות את הטענה לפיה מדובר במעוולים במשותף.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

(ג) סעיף 11 פקודת הנזיקין [נוסח חדש] קובע: "היה כל אחד משני בני-אדם או יותר חבים לפי הוראות פקודה זו, על מעשה פלוני, והמעשה הוא עוולה, יהיו חבים יחד על אותו מעשה כמעוולים יחד וניתנים להיתבע עליה יחד ולחוד." כלומר על מנת שיהיו מעוולים במשותף למעשה אחד יש צורך שאכן יהיה מעשה אחד ויהיו שותפים לביצועו.

(ד) אכן קיימים מקרים בהם גם עוולת לשון הרע תחשב כמי שנעוולו על ידי מעוולים במשותף. וכך למשל ככל שקבוצה של אנשים קראה קריאות גנאי במקרה אחד ממוקד, אולי יהיה ניתן לקבוע כי במקרה זה מעוולים במשותף. טול לדוגמא- אדם הצועד ברחוב ומאחוריו קבוצת אנשים הקוראת לו גנב, אפשר ויחיד אדם קבוצת אנשים הם מעוולים במשותף. אך זה לא המקרה בעניינינו. על כך בשורות הבאות.

(ה) לעניינינו, אין מדובר במעשה אחד. אין המדובר בקבוצה מגובשת אחת, אין מדובר אפילו באירוע אחד. הטענה לפיה התובעים סבלו במשך שנים מעוולת שונות לא הופכות את כל הנתבעים מעוולים משותפים כאילו מדובר בעוולה אחת.

(ו) כך או כך - בכל מקרה שבו מנסים להחיל את עקרון המעוולים במשותף על עוולת לשון הרע, הרי בתי המשפט נתנו לעניין זה "פירוש מצמצם ואף הודגש כי הטלת אחריות בנזיקין מכוח הוראת סעיף 12 צריך שתעשה באופן זהיר ומבוקר (עניין בית שוקן, פסקה 21), על מנת שלא נמצא עוקפים או משבשים הסדרים אחרים של המשפט הפרטי בדרך של התערבות בלתי ראויה בהם". ראה עא 3024/10 ג'ק ויינר נ' גבריאלי מויאל מיום 2.4.2013.

16.2. הערה שניה ביחס לדרישה להוציא נספחים מתצהירי התובעים

(א) הנתבע 19 עתר להוצאת נספחים מתצהירי התובעים מאחר ולא הוגשו בידי עורכם ולא היה ברורה מקוריותם והאוטנטיות שלהם. הנתבע סבר כי המסמכים פסולים להגשה כראיה בבית המשפט, שכן לדבריו, לא ברור מי הדפיס את הפוסטים, לא ברור האם נערכו עובר להגשתם, האם הוחסרו דפים והאם הם משקפים נאמנה את אשר התרחש במציאות. לטענתו, על פי פקודת הראיות כל מסמך עליו מבקש צד להתבסס יש להגישו באמצעות עורכו. כך גם הנתבע 1, טען כי נספח ג' לתע"ר התובעת אינו תדפיס נאמן למקור של דפי הפסיכויק של הקבוצה. לטענתו מדובר במסמך שנערך, קרי, הועתקו פוסטים מכל מיני מקומות ומתאריכים שונים, שלא בסדר כרונולוגי, והודבקו לקובץ וורד. ומכאן לגישתו שאין מדובר בהדפסה אותנטית מלאה של דף או קבוצת פייסבוק.

(ב) במלוא הכבוד אין מקום לדרישה להוצאת הנספחים – בוודאי כאשר לגופו של ענין רובם ככולם של הפרסומים הם כאלה שהנתבעים הודו בקיומם ומכאן שלא הוכח כי לא משקפים נאמנה את אשר התרחש במציאות.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 15585-02-14 וויסבלט ואח' נ' נוי ואח'

17. סוף דבר

17.1. התביעה ביחס לנתבעים 1,5,6,14,18 מתקבלת. חיובם של נתבעים אלה בהוצאות ושכר טרחת עו"ד ייעשה במסגרת פסק הדין הסופי. תשומת הלב לכך שגם מבין נתבעים אלה בהחלט אפשר ובשלב החיוב בפיצוי תהא הבחנה בין נתבע לנתבע.

17.2. התביעה ביחס לנתבעים שלהלן נדחת: 2,10,11,16,17,19,20,21.

באשר לחיוב בהוצאות ושכר טרחה, הרי בנסיבות העניין, בהתחשב בשפה הבוטה שנעשתה בה שימוש, ובכך שהגיעה העת לסיים המחלוקות בין הצדדים והביאה לתביעה אני מחייב את התובעים ביחד ולחוד בתשלום הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בסכומים הבאים:

- לנתבע 2 – הסך של 3,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 10 – הסך של 3,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 11 – הסך של 3,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 16 – הסך של 3,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 17 – הסך של 10,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 19 – הסך של 3,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 20 – הסך של 5,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל;
- לנתבע 21 – הסך של 3,000 ₪ בתוספת הפרשי הצמדה וריבית ממועד פסק הדין ועד למועד התשלום בפועל

18. הוראות לגבי המשך ההליך ביחס לנתבעים שנותרו יינתנו בהמשך.

ניתן היום, א' סיוון תש"פ, 24 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

אביים ברקאי, שופט